

étteremben történt beszélgetés közben, titkon átcsúsztatja férje kezébe a pénztárcát, hogy ő fizesse ki az asztalnál ülő meghívott társaság fogyasztását, de fél, hogy a benne lévő pénz nem lesz elegendő. Később a férj így nyugtatja meg: „Hiszen odaadtad az erszényt.” Ez a mondat az adott szituációban valóban megzavart, hiszen többen ültek az asztalnál: nem volt világos, hogy kinek adta oda. Ekkor értettem meg, hogy magának a férjnek. Valamelyik reggelen egy csacska táncdal refrénjére lettem figyelmes, amelynek 5-6 szakasza ezzel a sorral végződött: „Hát add oda nekem” (tudniillik a szívét). Ez ugyan nem igényes műalkotás, de milliók hallgatják, hallják öltözködés, reggelizés közben, ha csak — mint jómagam — fél füllel is.

Véleményem szerint az igényes beszéd attól igényes, hogy a köznyelvi, az irodalmi nyelvi szabályokhoz, normákhoz igazodik, mert vannak ilyenek. Az egyszerű, köznapi beszélő igen, de a nyelv hivatásos művelője nem hivatkozhat arra, hogy a Székelyföldön vagy a Dunántúlon másképpen — mondjuk ki: helytelenül — használnak bizonyos nyelvi formákat.

Albert-Lőrincz Márton

Belőle szövettem

álmaimat
foltozta egy varga

anyámnál volt
a tű és a cérna

apám dugdosta
át a szöveten

anyanyelvem
belém szeretett

belőle szövettem